

skaffe sig mere Jord til Agerdyrkning — de havde Jord nok i Forvejen —, men for at tilfredsstille deres Lyst til at drive den størst mulige Jagt. Jeg beklager — det vil jeg nævne i denne Forbindelse —, at Grevskabet Ledreborg har faaet Lov til at inddrage 700 Tdr. Land i den seneste Tid og derved i Virkeligheden faaet Lov til at nedlægge 2—3 Landsbyer. Det er jeg meget ked af, og jeg forstaar ikke, hvor Øernes Udstykningsforening har været henne, da den Sag blev afgjort. Det har vakt Forundring, for ikke at sige en ret stærk Bitterhed hos Smaakaarsfolk paa Sjælland, at vi selv i disse Tider skal være Vidne til noget saadant, og jeg vil gerne have Lov til at slutte dette Kapitel med at udtale, at jeg ikke kan finde nogen Paragraf i Grundloven, der hindrer den danske Rigsdag i at vedtage og gennemføre, at enhver Herregaard i dette Land skal udstykses, nedlægges. De vil sige, at det kun kan ske, naar Almenvellet kræver det, men Almenvellet kræver i dette Øjeblik, at dette sker, og der er ingen Grundlovsparagraf, der kan hindre det. Er der noget, der kan hindre det, er det dette, at den danske Arbejder og Husmand har ladet sig repræsentere paa en forkert Maade i den danske Rigsdag, eller at Repræsentationsgrundlaget ikke er, som det skal være.

Jeg er ikke færdig endnu med Landbrugsministeren, han skal ikke slippe saa let i Dag, han plejer jo at slippe meget billigt ogsaa under Finanslovdebatten. Der er for en Del Aar siden — jeg tror det var i 1917 — vedtaget en ny Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse, hvori der ogsaa gives Adgang til at oprette saakaldte Pempelag, hvorved det muliggøres at afvande saadanne Arealer, som nu en stor Del af Aaret ligger oversvømmede af Vand, men som ved et Afvandingsanlæg kan indvindes som i Virkeligheden frugtbart Agerland. Der ligger, tør jeg næsten sige, paa Strækningen mellem Lou og Klarskov Stationer og Strækningen ud imod Smaalandsøhavet flere Tusinde Tønder Land, som kunde indvindes til frugtbart Agerland. Der er ogsaa forstaaende Mænd paa den vedkommende Egn, der nu i en Aarrække har arbejdet med denne Sag, men de har stadig maattet give op, Løsningen har oversteget deres Kræfter, fordi de ikke har mødt den Tilslutning og Støtte fra Landbrugsministeriets Side, som jeg mener de har Krav paa. Og det er ikke alene Støtte fra Bevillingsmagtens og Ministeriets Side, det har skortet paa, men

de har ogsaa mødt adskillig Modstand fra Herregaardene dernede, som ogsaa har Domæner indenfor disse Omraader. Ejerne og Besidderne af disse ser hellere disse mægtige Arealer ligge hen som Jagtterræn, end at det bliver muliggjort, at de kan indvindes for almindelig Landbrugskultur. Det er specielt den store Kjøng Mose og Svinøbugt, det her drejer sig om. Sagen er nu taget op paa ny i Henhold til Loven af 2. Juni 1917 om Vands Afledning og Afbenyttelse. 200 Lodsejere har henvendt sig til Hedeselskabet og hos dette fremskaffet en Kulturplan. Selve Sagen er nu for en Landvæsenkommission. Det, man beder om, er, at Lovgivningsmagten paa Landbrugsministerens Forslag vil give en Bevilling til Sagens Gennemførelse. Jeg har nævnt, hvorledes Herregaardsbesidderne dernede stiller sig, at de er vrangvillige og sætter sig derimod. De, der navnlig rammes af de nu bestaaende uheldige Forhold, er jo de daarligt stillede. Jeg vil bede saavel Ministeren som Finansudvalget stille sig velvilligt til hele denne Sag, som allerede er forebragt Ministeriet, og give den Bevilling — det drejer sig ikke om saa overordentlig mange Penge — som er nødvendig for at faa Sagen gennemført. Og jeg vil tilføje som min Overbevisning, at disse Penge er givne særdeles godt ud. De vil komme tilbage med Renter og Rentes Rente.

Der er, som en fremtrædende sydsjællandsk Landmand har peget paa overfor mig, andre Omraader, hvor der godt kunde spares. Det gælder de stadige Tilskud til Avlscentre til Fremhjelpling af Avlen. De er givne i sin Tid for at bringe en god Sag i Gang, men de er slet ikke nødvendige nu. Her kan man godt spare og derved finde de Penge, som er nødvendige til Ophjælpling paa en hel Række andre Omraader og navnlig paa et Felt som det, jeg her har nævnt.

Jeg vil derefter henvende mig til, ikke Krigsministeren, men Marineministeren, — begge Ministerier er jo forenede i samme høje Person, som kaldes Forsvarsministeren. Jeg vil udtale min Tilslutning til Udtalelser, der er faldet fra denne Plads, henvendte til den ærede Minister fra det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo). Jeg har ikke kunnet undgaa til en vis Grad at harmes over, at vi ikke er kommet længere i Retning af at rense vore Farvande for Miner, og at vi stadig skal være Vidne til saa grufulde Ulykker som dem, der nylig har fundet Sted ovre ved